

свърше съ Тънкия. Ала щомъ ги погребяха, до като въ село разбератъ какво ще стане съ новия ханъ. Петко Мъглата даде пари на Павла и тѣ го купиха. Стана тѣй както не отдавна замисли Мъглата.

Нѣмаше вече онази, която умѣеше да привлѣча пжтници-тѣ и да подпире стария ханъ; отърва се отъ онѣзи, които го принуждаваха да накара Царка да става кръчмарка.

И макаръ, че по нѣкога, кога Мъглата се замислѣше за станалото, му ставаше тежко, намираше съ какво да успокои развълнувана съвѣсть.

Петко Мъглата размислѣше:  
 . . . „Тѣй както бѣхъ скроилъ, ако бѣше станало, не можяхъ се оправда, ама сега! Сега само тѣ сж причината . . .  
 Тя не давала билника, той